

Arrest

nr. 73 181 van 12 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat E. ROEBBEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 9 mei 2010, verklaart er zich op 12 mei 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 27 september 2010, verstuurd op 28 september 2010.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 12 december 1981 in het district Sialkot van de provincie Punjab, waar u woonde in het dorp Jalianwala. Na uw graduaat in journalistiek en Engelse literatuur studeerde u in 2003 een jaar boekhouding en financiën aan de universiteit in Gujrawala. Vervolgens ging u aan de slag bij een bank in Lahore voor acht à negen maanden. Nadat uw werk bij de bank was afgelopen, keerde u terug naar uw ouderlijk huis in Jalianwala. U werd door uw halfbroer slecht behandeld en moest onbetaalde en zware arbeid verrichten op het land. Nadat uw

vader ernstig ziek werd, vernam u van uw tante dat de vrouw waarvan u dacht dat ze uw moeder was in werkelijkheid uw stiefmoeder is. Uw echte moeder is een christen en heeft lange tijd geleden Pakistan voor Europa verruild nadat haar huwelijk met uw vader op de klippen was gelopen. U zocht en vond contact met de familie van uw moeder in Pakistan en bezocht hen regelmatig. Uw interesse in het christendom groeide zodanig dat u zich in september of oktober 2008 bekeerde tot deze godsdienst. Naarmate de gezondheid van uw vader verslechterde merkte u dat uw halfbroer delen van zijn bezit verkocht. U bekwam van de rechtbank dat de situatie bevroren werd maar trok enkele dagen later deze eis in op vraag van uw vader. Nadat u op een avond in november 2009 vernam dat uw halfbroers u wilden doden, verliet u onmiddellijk Jalianwala en hield u zich in Lahore schuil tot u op 25 april 2010 Pakistan verliet om op 9 mei 2010 in België aan te komen. Drie dagen later verklaarde u er zich vluchteling. Na uw aankomst in België vernam u dat uw vader overleed en dat uw halfbroers u in een klacht van moord beschuldigden. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u zes brieven, een arrestatiebevel, twee foto's, twee internetartikels en laboratoriumresultaten neer."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Allereerst moet er opgemerkt worden dat er aan uw verklaarde bekering tot het christendom geen geloof kan worden gehecht. Uw kennis van het christendom blijkt immers zo goed als onbestaande. Zo kent u de omstandigheden van de geboorte van Jezus niet. U beweert geheel foutief dat hij geboren is in Jeruzalem en stelt al even foutief dat Maria van huis werd weggestuurd (CGVS p.6). Van apostels heeft u nog niet gehoord. Van de leerlingen van Jezus kent u er niet een (CGVS p.6-7). Gevraagd naar uw favoriete verhaal uit de Bijbel blijkt u er zelfs geen enkel te kunnen geven (CGVS p.7). Uw uitspraak dat u het christendom niet in detail kent is dan ook allerm minst een overdrijving (CGVS p.7). Dat u werkelijk al sinds enkele jaren bekeerd zou zijn, is dan ook hoogst ongeloofwaardig. Als verklaring voor uw uiterst gebrekkige kennis beweert u dat u niet veel tijd had om iets over het christendom te leren door uw snelle vlucht uit Pakistan. Deze voorstelling strookt allerm minst met uw eerdere verklaringen dat u sinds het midden van 2007 tot november 2009 naar samenkomsten van christenen ging (CGVS p.5,12). Uw povere kennis van uw nieuwe geloof doet sterk twifelen aan uw verklaarde contacten met christenen in Pakistan en uw daaropvolgende bekering. Aan een vrijwillige bekering, die grote risico's met zich kan meebrengen, gaat een diepe interesse aan het uitverkozen geloof vooraf, hetgeen niet uit uw verklaringen naar boven komt. Bovendien deed u ook in België geen moeite om zich enigszins te verdiepen in uw nieuwe geloof. Zo beweert u dat u niet de kans had over Jezus te lezen in België omdat alle boeken over deze godsdienst in het Nederlands geschreven zijn. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of er in België geen boeken over het christendom in het Engels bestaan, moet u uw bonte uitspraak beperken tot de verklaring dat u geen boeken over het christendom in het Engels in de bibliotheek vond (CGVS p.7). Dat uw zoektocht naar kennis over uw nieuwe religie zich beperkt tot een lokale bibliotheek, geeft blijk van een grote desinteresse, die zich eveneens vertaalt in uw kerkbezoeken in België. In de dertien maanden van uw verblijf in België bent u slechts drie à vier keer een kerk binnen geweest, zo zegt u (CGVS p.6). Dit alles roept ernstige twifels op aangaande uw voorgehouden bekering tot en interesse in het christendom. Naast uw povere kennis van het christendom en uw uiterst passieve houding in het vergaren van enig inzicht in deze religie, wordt het geloof in uw bekering eveneens ondermijnd door uw verklaringen over uw motivatie. U stelt immers dat u louter uit reactie tegen uw broers zich van de islam afwendde (CGVS p.5,7). Dat u een dergelijke ingrijpende beslissing louter stoelt op het gegeven dat u in onmin leeft met uw religieuze halfbroers, is erg opmerkelijk. Uw motivatie voor de bekering is des te verbazingwekkender als er gekeken wordt naar het lot van bekeerlingen in Pakistan. Zij riskeren de dood, zoals u terecht aangeeft. Dat u een dergelijk lot riskeert zonder diepe overtuiging valt moeilijk te begrijpen. Bovendien bent u ook over de bestraffing van bekeerlingen door de Pakistaanse wet niet ingelicht. U weet uit te brengen dat bekeerlingen volgens de islam mogen gedood worden. Of de bekering ook volgens de Pakistaanse wet strafbaar is, weet u echter niet (CGVS p.7). Het zou kunnen verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn indien deze situatie werkelijk op u persoonlijk van toepassing zou zijn. Even opmerkelijk is het dat u, die zich sinds midden 2007 met christenen ophield en die zich voor de parlementsverkiezingen van 2008 bekeerde, geen weet heeft van het bestaan van christelijke partijen. Geheel wars van de werkelijkheid beweert u dat dergelijke partijen niet bestaan (CGVS p.8). Voorts, en niet in het minst, spreekt het ook tot de verbeelding dat u niet blijkt te weten tot welke kerk u bent toegetreden. U beweert dat u lid bent geworden van de rooms-katholieke kerk. Tegelijkertijd legt u een brief neer van de 'seventh days adventists' en bevestigt u dat u tot deze kerk toegetreden bent. Dat de 'seventh days adventists' in

werkelijkheid protestanten (en geen rooms-katholieken) zijn leidt tot de verbazingwekkende conclusie dat u niet weet tot welke kerk u zich zou hebben bekeerd (CGVS p.6,7). Verder dient er nog op gewezen te worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken 'islam' opgaf als uw geloofsovertuiging. Dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken de waarheid verhulde uit angst voor de tolk kan gezien het u uitgelegde vertrouwelijke karakter van het interview niet volgehouden worden (CGVS p.11). Noch door uw (voor een bekeerling onontbeerlijke) kennis van het christendom en motivatie om dit geloof aan te hangen, noch door uw kennis van de omstandigheden van christenen in Pakistan, heeft u het aannemelijk gemaakt dat u zich tot deze godsdienst bekeerd heeft. Niet alleen wordt uw bekering op zich ondermijnd, ook het geloof in de omstandigheden die u tot deze bekering zouden hebben aangezet wordt erdoor geschaad. U trad immers tot het christendom toe uit reactie op het gedrag van uw halfbroers, zo verklaart u (CGVS p.5,7). Aangezien u de slechte behandeling door uw halfbroers en stiefmoeder geheel verweeft met uw toenadering tot de familie van uw moeder en uw bekering tot het christendom, ondergraven uw bedrieglijke verklaringen over uw bekering uw gehele asielrelaas. Voorts dienen ook uw geschetste levensomstandigheden in uw gezin in vraag worden gesteld. Waar u beweert dat u als een slaaf door uw stiefmoeder en halfbroers behandeld werd, blijkt dit allerm minst uit zowel de studies die u volgde als de taken die u na uw terugkeer uitvoerde. Zo studeerde u journalistiek en Engelse literatuur en vervolgde u uw studies met een 'msi' in boekhouding en financiën. Zowel het feit dat u deze studies kon aanvatten als de onderwerpen zelf, doen zeker geen verwaarlozing vermoeden. Dat u, zoals u beweert, geen elementaire mensenrechten kende sinds u klein was, moet gezien uw studies op gefronste wenkbrauwen onthaald worden (CGVS p.2-3,9). Ook de taken die u werden toebedeeld spreken niet van een minderwaardige positie. U was verantwoordelijk voor de waterpomp, u superviseerde de werkkrachten en reed af en aan met de tractor. Deze taken getuigen van een verantwoordelijke functie, een zeker vertrouwen in u, die niet in overeenstemming te brengen is met uw beweerde slechte behandeling door uw familie (CGVS p.3,9,10). Ook dit aspect van uw asielrelaas dient bijgevolg als ongeloofwaardig te worden beschouwd. Waar u verder stelt dat u bij uw vertrek uit Pakistan geen vrees voor de Pakistaanse overheid kende, zou u deze vrees na uw vertrek ontwikkeld hebben (CGVS p.4). U vertelt immers dat uw broers u na uw vertrek van moord beschuldigden. Hoewel u volgens uw verklaringen in Pakistan over een advocaat beschikt om uw belangen te verdedigen en u meermaals in België contact had met deze advocaat, bent u zo goed als onwetend over de feiten die u zijn toegedicht. Zo weet u niet van wiens dood u beschuldigd wordt en zijn de omstandigheden van de moord u geheel vreemd (CGVS p.8). Dit alles is hoogst merkwaardig. Ook maakt u het niet aannemelijk dat u niet op bescherming van de Pakistaanse overheid kon rekenen. U beweert dat u bij gebrek aan middelen geen bescherming kon krijgen. Deze stelling wordt echter allerm minst gestaafd door het feit dat de rechtbank een uitspraak in uw voordeel nam. U slaagde er immers in de verkoopwoede van uw broers door middel van een gerechtelijk vonnis een halt toe te roepen (CGVS p.12). Dat u hiertoe in staat blijkt, roept ernstige vragen op bij uw uitspraak dat u niet op bescherming zou kunnen rekenen. Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielmotieven in een bedrieglijk daglicht. Bijgevolg kan er u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden. Voorts erkent het Commissariaat-generaal dat Pakistan getroffen is door de openlijke strijd tussen taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het Commissariaat-generaal waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd hoofdzakelijk beperkt wordt tot het noordwesten van Pakistan. De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Punjab actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Punjab aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uit zowel de taal waarin ze zijn opgesteld als uit de inhoud ervan blijken de brieven van uw tante en uw neef duidelijk in het kader van uw asielaanvraag te zijn opgesteld. Als u ermee geconfronteerd wordt dat ze u op bijzonder onnatuurlijke wijze inlichten over de aard van uw broers en de gebeurtenissen die u zelf zou hebben meegemaakt, geeft u toe dat u uw tante vroeg een brief te schrijven waaruit blijkt dat uw familie op de hoogte is van uw problemen (CGVS p.4,5). De brieven van uw advocaat zijn eveneens in het Engels opgesteld. Dit gebeurde op uw vraag omdat u bewijzen wilde verzamelen voor uw asielmotieven (CGVS p.5). Het gesolliciteerde karakter van deze brieven garandeert niet de minste objectiviteit van deze verklaringen en ondermijnt bijgevolg hun bewijswaarde. Bovendien dient er op een markante schrijffout in de hoofding van de brieven van uw advocaat gewezen te worden. Zo is het erg merkwaardig dat een advocaat aan het hooggerechtshof en ondervoorzitter van de Human Rights Association van Pakistan in zijn hoofding "coart" schrijft als verwijzing naar de rechtbank. Ook vertonen beide brieven een verschillend handschrift, hoewel ze, zo blijkt uit de handtekening, beiden door uw advocaat zijn neergepend. De authenticiteit van deze brieven

mag bijgevolg zeker in vraag worden gesteld. Aan de twee brieven van de kerkgemeenschap kan gezien de hierboven opgemerkte bedrieglijke verklaringen omtrent uw bekering geen waarde worden gehecht. Het arrestatiebevel betreft slechts een slecht leesbare kopie met een onleesbare stempel waardoor de authenticiteit van dit stuk geenszins kan worden nagegaan. De twee foto's tonen een christelijk huwelijk. Uw bewering dat de vrouw uw moeder is, ziet zich nergens gestaafd. De twee internetartikels handelen over de minderheden in Pakistan zonder zich uit te laten over uw persoonlijk asielrelaas. De neergelegde laboresultaten hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De verkoopaktes, die volgens u de verkoopactiviteiten van uw halfbroers aantonen, werden ondanks uw belofte en de geruime wachttijd niet aan het Commissariaat-generaal overgemaakt (CGVS p.11)."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om het christendom in alle vrijheid te bestuderen en dat de commissaris-generaal heeft gepeild naar de kleinste details. Hij benadrukt dat hij zich vooral tot het christendom heeft bekeerd omdat het een raakpunt met zijn moeder was en omdat hij het christendom door zijn thuissituatie met het goede vereenzelvigde. Verder stelt hij dat het niet uitmaakt waarom hij zich tot het christendom heeft bekeerd. Feit blijft dat zijn leven in zijn land van herkomst in gevaar is. Verzoeker erkent dat hij mocht studeren, maar benadrukt dat zijn vader toen nog gezond was. Hij stelt tot slot dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet durfde toegeven dat hij christen was en dat dit aantoonde dat hij een vrees heeft ontwikkeld voor allerlei autoriteiten.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoekers bekering tot het christendom ongeloofwaardig is, net zoals de geschetste levensomstandigheden in zijn gezin, en sluit zich daarvoor aan bij de motieven in de bestreden beslissing. De verklaringen die verzoeker in zijn verzoekschrift geeft, kunnen de vaststellingen in de bestreden beslissing niet weerleggen.

Ongeacht de reden waarom verzoeker zich tot het christendom heeft bekeerd, mag immers worden verwacht dat hij beter op de hoogte is van zijn nieuwe godsdienst en van de levensomstandigheden van de christenen in Pakistan en dat hij zijn godsdienst actief beleeft. Bovendien geeft verzoeker geen verklaring voor de vaststelling dat hij beweert lid te zijn geworden van de rooms-katholieke kerk, terwijl hij een brief neerlegt waaruit blijkt dat hij tot de protestantse kerk is toegetreden. Bovendien kan worden vastgesteld dat verzoeker op de vragenlijst ten behoeve van het Commissariaat-generaal van 17 mei 2010 onder het kopje identiteitsgegevens bij religie 'islam' heeft vermeld en hij zelfs met geen woord gerept heeft over zijn bekering en de mogelijke problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid. Aangezien verzoeker de kern van zijn asielrelaas, met name de slechte behandeling door zijn halfbroers en stiefmoeder geheel verweeft met zijn toenadering tot de familie van zijn natuurlijke moeder en zijn bekering tot het christendom, ondergraven zijn bedrieglijke verklaringen over zijn bekering het gehele asielrelaas.

Verder blijkt uit verzoekers relaas niet dat zijn stiefmoeder en halfbroers hem als een slaaf behandelden. Niet alleen mocht hij studeren, hij kreeg ook verantwoordelijke taken op het land. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat zijn familie het op hem heeft gemunt.

Aangezien aan zijn asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, maakt hij niet aannemelijk dat hij de Pakistaanse autoriteiten moet vrezen of dat zijn leven in zijn land van herkomst in gevaar is.

De Raad sluit zich verder ook aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat er voor burgers in de provincie Punjab op dit ogenblik geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist dit ook niet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER